Mt kapitola 22.

[1] A Ježíš k nim znovu mluvil v podobenstvích: [2] "S královstvím Božím je to tak, jako když jeden král vystrojil svatbu svému synu. [3] Poslal služebníky, aby přivedli pozvané na svatbu, ale oni nechtěli jít. [4] Poslal znovu jiné služebníky se slovy: "Řekněte pozvaným: Hle, hostinu jsem uchystal, býčci a krmný dobytek je poražen, všechno je připraveno; pojďte na svatbu!" [5] Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, druhý za svým obchodem. [6] Ostatní chytili jeho služebníky, potupně je ztýrali a zabili je. [7] Tu se král rozhněval, poslal svá vojska, vrahy zahubil a jejich město vypálil. [8] Potom řekl svým služebníkům: "Svatba je připravena, ale pozvaní nebyli jí hodni; [9] jděte tedy na rozcestí a koho najdete, pozvěte na svatbu." [10] Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které nalezli, zlé i dobré; a svatební síň se naplnila stolovníky. [11] Když král vstoupil mezi stolovníky, spatřil tam člověka, který nebyl oblečen na svatbu. [12] Řekl mu: "Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?" On se nezmohl ani na slovo. [13] Tu řekl král sloužícím: "Svažte mu ruce i nohy a uvrhněte ho ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů." [14] Neboť mnozí jsou pozváni, ale málokdo bude vybrán." [15] Tehdy farizeové šli a radili se, jak by Ježíšovi nějakým slovem nastražili léčku. [16] Poslali za ním své učedníky s herodiány, aby řekli: "Mistře, víme, že jsi pravdivý a učíš cestě Boží podle pravdy; na nikoho se neohlížíš a nebereš ohled na postavení člověka. [17] Pověz nám tedy, co myslíš: Je dovoleno dávat daň císaři, nebo ne?" [18] Ale Ježíš poznal jejich zlý úmysl a řekl: "Co mě pokoušíte, pokrytci? [19] "Ukažte mi peníz daně!" Podali mu denár. [20] On jim řekl: "Čí je tento obraz a nápis?" [21] Odpověděli: "Císařův." Tu jim řekl: "Odevzdejte tedy, co je císařovo, císaři, co je Boží, dejte Bohu." [22] Když to slyšeli, podivili se, nechali ho a odešli. [23] V ten den přišli za ním saduceové, kteří říkají, že není vzkříšení, a předložili mu dotaz: [24] "Mistře, Mojžíš řekl: "Zemře-li někdo bez dětí, ať se s jeho manželkou podle řádu švagrovství ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka." [25] U nás bylo sedm bratří. První po svatbě zemřel, a protože neměl potomka, zanechal svou ženu svému bratru. [26] Stejně i druhý, třetí a nakonec všech sedm. [27] Naposledy ze všech zemřela ta žena. [28] Až bude vzkříšení, komu z těch sedmi bude patřit? Vždyť ji měli všichni!" [29] Ježíš jim odpověděl: "Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží. [30] Po vzkříšení se lidé nežení ani nevdávají, ale jsou jako nebeští andělé. [31] A pokud jde o vzkříšení mrtvých, nečetli jste, co vám Bůh pravil: [32] "Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův?" On přece není Bohem mrtvých, nýbrž živých." [33] Když to slyšely zástupy, žasly nad jeho učením. [34] Když se farizeové doslechli, že umlčel saduceje, smluvili se [35] a jeden jejich zákoník se ho otázal, aby ho pokoušel: [36] "Mistře, které přikázání v zákoně je největší?" [37] On mu řekl: ""Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí." [38] To je největší a první přikázání. [39] Druhé je mu podobné: "Miluj svého bližního jako sám sebe." [40] Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci." [41] Když se farizeové sešli, zeptal se jich Ježíš: [42] "Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?" Odpověděli mu: "Davidův." [43] Řekl jim: "Jak to tedy, že ho David v Duchu svatém nazývá Pánem, když praví: [44] "Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy." [45] Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?" [46] A nikdo nebyl s to odpovědět mu ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat.